

čula angelce peti in gledala Boga, kako vlada svet!
Trudna sem še sicer in upehana od včerajšnje hoje,
toda pogum velja — hajdi na visoko goro!»

Vnovič potegne vijolica svoji nožici in se odpravi v tretjič na pot. Toda sedaj pa ji je bila hoja vendar pretežavna. Tu ni bilo nikjer kapljice vode, da bi se okrepčala. Vrtelo se ji je v glavi, bliščalo pred očmi in nožice so ji klecale; sesede se v mah, da bi se malce odsopla. Nazaj pa ni več mogla, ker je hrib izginil v megli. Še enkrat se vzravna vijolica, napne poslednje sile in dospe vendar na vrh skalne gore — utrujena do smrti.

Toda strah in groza! Tu so tla iz trdega kamena — nikamor ne more vsaditi nežnih nožic.

Razen tega brije vrh gore veter, oj, tako ledeno mrzel, da čuti, kako ji ledeni kri po žilicah. Drgetajoča mraza skrrije nožice pod zeleno listnato krilce, biserne solzice ji tečejo preko modrih ličec — oledenela kri izginja v njih — ličeca ji postanejo bela, snežnobela — in solzice se strdijo na njih v blesteče ledne bisere.

»Ah, da bi bila ostala tam spodaj v dolini pod cvetočo trnoljico, varno skrita v mahu in travi!« zaštoče še mala vijolica, se zgrudi in izdihne svojo cvetno dušico.

Planinski ptiček — snežni strnad —, ki je slučajno vse to videl in slišal, je zapel mali, tihi vijolici mrtvaški spev...

Ljudmila P—t—č.

Jutro.

Za goro se solnčni žarki
prebudili so
in cvetice rosne
poljubili so.

Kvišku, k solncu že škrjančki
s pesmijo hité —
kje mudiš se, kmetič —
urno na polje!

J. S—č.

